

**ЛЕВ ВЕРШИНИН, МАКСИМ
ДЕНИСОВ
АДМИРАЛСКИ ЧАС**

Превод от руски: Мария Вандусиел, 1989

chitanka.info

Никой не знаеше какво е правил в тази нощ президентът на САЩ освен тези, които имаха такива задължения. Но затова пък съвършено точно е известно, че Роза Борисовна бе щастлива. Соня най-накрая свърши да плете жакетчето. Разбира се, плати луди пари, можеше да стане и по-бързо, но само как бе изработено!

Когато наричаха Роза Борисовна все още Зорочка, тя не смееше и да мечтае за такова жакетче. А днес ѝ се струваше, че дори няма за какво повече да мечтае — та нали желанията, макар и най-смелите, имат граница. Бе обидно само едно — Семьон Макарович въобще не реагира на новата дрешка. В последно време той почти на нищо не обръщаше внимание. Седеше си в малката стая при своите жички и нещо майстореше. Наистина за обяд той все пак се появяваше.

Роза Борисовна отдавна бе престанала да се сърди на мъжа си и го бе записала в графата на загубите, пригответни ѝ от живота. В края на краищата децата са наредени, не гладуват, животът им е уреден, а и кой знае колко остава от този живот? Но днес бившата Зорочка за части от секундата отново усети на раменете си, покрити от жакетчето-чудо, тежкия сноп от все още непобелели коси. За миг сякаш изчезнаха излишните четиридесет и девет килограма и тя извика сърдито с цялата мощ на своето единствено все още неизгубено притежание.

— Семьон! Да не си умрял?

Семьон Макарович, разбира се, бе жив и здрав, но явно бе позагрял повече, запоявайки своите дрънкулки. Обикновено подобни сигнали го откъсваха моментално от мястото му. Злата съдба отново накара Роза Борисовна да избира между скандала или телевизора. Всеки вариант си имаше своите неоспорими предимства. Но телевизорът дразнеше Семьон Макарович значително повече. И затова Роза Борисовна след леко колебание седна в креслото и натисна бутона. Полираният сандък замига със залепналото си от сън око и къдравият певец вече се готвеше да изкрещи нещо празнично-оптимистично, когато изведнъж екранът отново започна да мерзелее. Роза Борисовна вече се готвеше да цапардоса непослушника, но...

Екранът писна и засия в равномерна оранжева светлина, чуха се протяжни монотонни звуци и някаква отвратителна муцуна завладя цялото око на кинескопа. В нея имаше и нещо човешко. Роза Борисовна отначало реши, че това е видеоклип, но муцуната разтвори

челюсти, потрака с триъгълните си леко закривени зъби и разбираемо прохриптя:

— Ас съм беспощатен и страшен атмирал — ТЧУ. Претавам по букви: ТЧАУ-ЧИТР-УМХ. Ас обичам и умея та фотя флот на империя към фаша планета. Скоро ние ще бъдем. Опяфяфам услофия на капитулация. Фсички на колене. Дарофе, любоф, радостни песен. Тогафа фие роби — иначе съфсем трупофе. Засега това е фсичко.

... Президентът изтри потта, захвърли касетата и като се намръщи, погледна помощника си.

— И заради тази глупост вие ме събудихте посред ноц?

— Но, сър, беше предадено по всички канали, а телевизионните компании отричат своето участие. Пресслужбата е регистрирала около хиляда телефонни обаждания. Хората са наплашени.

— Навярно това е някакъв рекламен трик. Изяснете и ми докладвайте.

— О кей, сър. Но позвъни и нашият посланик от Москва. Там също са го видели.

— Когато Джеф е пиан, какви ли не неща вижда...

Президентът все още се надяваше, че цялата тази история не струва и пукната пара. Но зад гърбовете на помощниците си мярна бледото лице на Бил, а директора на ЦРУ още в колежа бе трудно да го измамиш.

— Люк! Звъняха по пряката линия. Руснаците търсят Президента!

... На Земята всичко бе както обикновено. Наказателни отряди гонеха партизани, терористи крояха коварни планове, работници стачкуваха, стачкоизменници се трудеха с пот на челата. Роза Борисовна ходеше до магазина да купува сол и сапун. На нея никак не ѝ хареса глупавият клип, но още по-малко — интонацията на мутрата от телевизора. Беше ѝ до болка позната. Глупости, разбира се, и все пак... Интуицията ѝ на дете от гетото никога не ѝ изневеряваше.

Вечерта, прекъсвайки новините, мутрата се появи отново, като оправда и потвърди най-лошите предчувствия на Роза Борисовна. Този път адмирал ТЧУ се представи в цялата си красота. Нещо алено, което приличаше на гащиризон, с много жълти петна с различен калибър особено ясно подчертаваше уродството на виолетово-сивата набръчкана кожа. Адмиралът явно се намираше в командната кабина

на флагмана — зад гърба му проблясваха уреди и се суетяха твари, подобни на него. Върху пулта пред адмирала играеше пухкаво същество от рода на котките с шест крака. На Роза Борисовна, винаги толкова уверена в себе си, знаеща кое-що, внезапно ѝ се прииска да стане мъничка и да се скрие зад някой голям и сигурен гръб. Но Семьон Макарович презираше телевизора и не се обади на повикването ѝ, като продължаваше да се занимава със своите глупости, като дори се бе и заключил. Адмирал ТЧУ почеса израстъка над окото си, доволно изгрухтя и отчетливо произнесе:

— Драги роби! Готофи ли фие хляп — сол, да-фай, дафай много бързо? Готофи — допре, не готофи — лошо. — Едновременно с тези думи той хвана със средния ляв крайник зверчето, което жално изписка, размаза го в стената, хвърли го в устата си, сдъвка го, глътна го и се озъби: — Трябфа помни — ние сме желесни и апсолютно непопедими!

... Земята купуваше в запас сол и сапун. Вратите на универсалните магазини бяха пометени от потоци крещящи, плачещи и биещи се жени. Деловият свят внимателно изпадаше в ужас. Във Ватикана тълпи от коленичили хора с жалка надежда следяха балкона на папата. Балконът беше пуст. Папата се молеше. Над Техеран високоговорители разнасяха в етера спокоен и съсредоточен старчески глас. Терористите притихнаха. Партизаните, които нямаха телевизор, недоумяващо се оглеждаха: наказателните отряди, прекратили преследванията, спешно се завръщаха в базите. Вестниците съобщаваха, че всичко е спокойно, че няма основания за паника и че се водят преговори. Ето тук те наистина бяха прави — преговори действително се водеха. От време на време адмирал ТЧУ надаваше глас. Впрочем веднъж и при него се получи гаф.

Този, който се появи на екрана, като че ли бе точно копие на адмирала, само дето гаширизонът му бе зелен и без всякакви петна. Още по-невероятно бе това, което той крещеше:

— Братя! Ние сме нелегален щаб! За империята — никога. Протиф милитариста ТЧУ! Уфи! Ние няма късмет! Тфърде много профикатор! Нас ще ни расоблачат — открият! — Изглежда, съществото бе ранено, зад гърба му няколко като него в зелени гаширизони бясно стреляха по нападателите: — Братя! Ние искаме

допро за фас! Помнете: стреля в ТЧУ само ф небе! На Земя той много непопедим!

В този момент изображението изчезна. След няколко минути адмирал ТЧУ се извини за допуснатите технически неизправности...

... Всичко, което бе възможно, включително и отровните стрели на малко известното въстаническо движение в Южна Бамбукия, бързо бе окомплектовано и насочено към небето. Недоспали хора, носещи бремето на годините и звездите по пагоните, леко намираха общ език. Границите се изтриха, размиха се, изчезнаха. Изчезна и паниката. Работниците, които стачкуваха, се присъединиха към стачкоизменниците и усърдно монтираха отбранителни съоръжения. В базите на наказателните отряди партизаните, научили от местните жители това-онова, получаваха оръжие в замяна на старото. Солта и сапунът престанаха да интересуват когото и да било във връзка с пълното им отсъствие. Роза Борисовна вече не излизаше от къщи. Тя плачеше и разглеждаше снимки, като бе барикадирала за всеки случай входната врата с шкаф. Събитията подействаха най-накрая и на Семьон Макарович, макар че той както и преди по цели дни се занимаваше със своите железарийки. Сега той все по-често влизаше в голямата стая да погледа телевизора. Впрочем той бе спокоен и бодър. Роза Борисовна започна да гледа мъжа си с уважение.

... И в същата минута, когато следящите станции зафиксираха приближаването на армадата, по заповед на Единния щаб земните хора показаха на какво са способни всички заедно! Един след друг експлодираха корабите на пришълците. Десет... Осемдесет и пет... Сто тридесет и седем... Две хиляди петстотин шестдесет и девет кораба! Единственият оцелял отстъпваше. Не, бягаше колкото сили има. На екраните на земните телевизори се кривеше обидената муцуна на адмирал ТЧУ:

— Фие не сте покорни народ. Фие сте правил бунт и сте съпротифлял! Ще има отмъщение. Аз знам фаши координати. Аз фърна, аз бъда...

Взривът на последната останала ракета попречи на земните хора да разберат по-нататъшните намерения на адмирала.

Странна работа: на оцелялата Земя нещо се промени. Около полевата кухня на ротата членове на наказателните отряди угощаваха партизаните и с интерес четяха подарените им позиви. Към папския

дворец в дълъг открит автомобил пътуваше пристигналият със самолет суров старец със зелена чалма. Уморени хора пиеха коняк в светлите кабинети на Единния щаб. Терористите се позамислиха. Солта и сапунът още не се бяха появили, но в това ли е щастието?

Минаха няколко дни. Роза Борисовна отново извади от шкафа жакетчето, премери го, помисли и си поръча още едно при Соня, но с деколте. А Семьон Макарович чистеше с мека четка проводничетата и стъкълцата на ПЛАШИЛОТО и си мислеше, че апаратурката е порботила доста добре. Само че струваше ли си да променя първоначалния сценарий и да позволи на последната земна ракета да ликвидира адмирал ТЧУ?...

Публикувано във вестник „Орбита“, брой 34/1989 г.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА



<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.